

Pisporên bi Tecrubeya: Zahir û Lena li ser rûniştina nav civatek gundî

Hevpeyvîna me bi Zahir û Lena re bixwînin, ji ber ku ew serpêhatiya xwe ya ji nû ve bicîhbûna li bajarekî gundekî dostane bi me re parve dikin.

Ji ber ku niha zêdetirî du salan li Berîtanyê dijîn, Zahir û Lena bi me re rûniştin ku bi me re biaxivin ka çawa malbata wan di nav civatek gundî de bi cih bûye, Ew niha bu ye wekî malê ji wan re. Wan ji me re behsa serpêhatiya xwe ya derketina ji Sûriyê, zehmetiya jinûve avakirina jiyana xwe li Urdunê û tirsê ku ew pê re hatin Brîtanya. Bicîhbûn dem girtiye û tenê ji hêla yekem girtina Covid-19 ve ku di demek kurt de piştî hatina wan ket meriyetê diwartir bû. Lêbelê, bi piştgirîya grûpek Sponsorîya Civakê, wan tişt bi gav avêtin û naha li hêviya alîkariya komê ne ku pêşwaziya malbatek duyemîn bikin.

Hevpeyvîna me bi wan re li jêr bixwînin ku bêtir guhdarî bikin!

Rewş çawa bu gava hûn ji Sûriyê derketin?

Zahir: Ji ber şer bû. Em bi malbata xwe ya nêzîk re derketin, tevî xwişka min, mêrê wê, dê û birayê Lena. Mîna sê malbatan bi hev re bûn. Em bi otomobîlê derketin. Em neçar man ku derkevin. Tenê Xwedê dizane me çawa hîs kir. Em nikarin hestê vebêjin. Em bi rengekî nenas diçûn. Me li Urdunê tenê kesek nas dikir - biraziya me.

Lena: Rewşa şer bi rastî dijwar bû û malên sivîlan hatin bombebarankirin, lewma em neçar man derkevin. Çareya me tunebû. Me malbat û hevalên ku çûne herêmên cuda yên Sûriyeyê yên ewletir li pey xwe hiştin.

Zahir: Dema ku em ji taxê derketin, ji ber ku metirsîdar bû êdî kes li wir nema. Derketin hêsantir bû ji ber ku her kesê din berê çûbû.

Jiyana li Urdunê çawa bû?

Zahir: Dema em nû hatin bi rastî zor bû. Em wek biyaniyan bûn. Di destpêkê de entegrasyon zehmet bû, lê bi demê re ew çêtir bû, û me bêtir mirov nas kir. Gelê Urdunê bi me re xweş bû. Pirsgirêkên me qet ji ber gelê Urdunê nebûn. Pêşwazîya wan bi me re baş bun. Lê ew welatek piçûk e û aborî ne ew qas xurt e. Zehmet e ku meriv kar bibîne - tewra ji bo Urdunan.

Ez kehrebazan im. Min kar kir, lê diviya bû ku ez bi xwe kar bikim. Rêvebir bû, lê rewş na gelek baş bû. Kar têr nebû. Kar gelek tinebu. Min dikaribû tenê bi dravdana rêjeyên pir kêr xerîdar bibînim - neçar mabû ku ji Urduniyan rêjeyên erzantir pêşkêş bikim. Diviyabû ez bi pereyan kar bikim.

Dema gihîştin Urdunê, em rasterast çûn kampeke penaberan ku me şeva xwe ya yekem lê derbas kir. Paşê em çûn mala biraziyê xwe li Ammanê. Em hefteyekê li wir man û berê xwe dan mala xizmekî din ê li Karakê. Paşê me karî cîhekî ku em serbixwe bijîn bibînin.

Lena: Kevneşop û çanda di navbera Sûriye û Urdunê de bi rastî ji hev cihê ne, ji ber vê yekê demek dirêj derbas bû ku meriv bi tiştan re were bikar anîn.

Zahir: Dema Lena li Sûriyê bû, di nav malbatê de dijiya, lê dema ku li Urdinê bû, bi tena serê xwe bû, ev jî zehmet bû. Lê dû re piç bi bîsk malbata wê tevî wê bû û dûv re tişt çêtir bûn ji ber ku ew vejeriya tiştê ku jê re bû.

Tu çend sal li Urdunê ma?

Zahir: Şeş sal. Ji sala diduyan an sisiyan li Urdunê, me hest dikir ku em beşek ji civatê ne. Gel bi me re pir xweş bû. Urdunê dest pê kir wekî malê xwe hîs bike. Derketina Urdunê zehmet bû. Mîna ku dîsa ji malê derkeve. Lêbelê, me vebijêrk tune bun li peşya me. Ji ber ku li wir paşerojê me tune bû, neçar man ku biterikînin. Civak bi rastî xweş bû lê pêşeroj tune bû. Bi taybetî dema ku em li zarokên xwe difikirîn - ji ber ku pêşeroj û perspektîfek wan li Urdunê tune bû ji ber vê yekê em nekarîn bimînin.

Pêvajoya ji bo hatina Brîtanîyê bi rêya niştecibûnê cawa bu?

Zahir: Karbidestên UNHCR li Urdunê bi tîlefônê bi me re têkilî dan û pirsî gelo em dixwazin biçin Brîtanîya û me got erê. Ew bi tîlefônê erê an na - me got erê. Dûv re hevpeyvîneke li gel me kirin. Banga tîlefônê bi min re bû.

Lena: Ez bi rastî ji biryarê nebawer bûm ji ber ku di dawiyê de malbata min bi min re li Urdunê. Ger em biçin Brîtanîyayê, ez ê dîsa di heman rewşê de bibûma. Lê piştî dema ku min ev mijar bi Zahir re nîqaş kir, wî ez qanîh kirim.

Zahir: Zelal e ku dijwar bû. Malbata me ya fireh xemgîn bû ku em ê dîsa ji wan veqetin, lê ew ji me re kêfxweş bûn. Hemû Sûriyên ku li Urdunê dijîn li benda derfeteke ji nû ve bicihbûnê ne, û ew ê ji bo her endamekî malbatê yê ku xwediyê

wê derfetê be, kêfxweş in. Ew ê bi rastî li ser wê nefikirin, ew ê tenê bibêjin erê. Ew ê xemgîn bibin ku ji hev dûr bibin, lê ew ê kêfxweş bibin ku ew vê derfetê bistînin.

Zarok bi rastî jî kêfxweş bûn. Gelek pirsên wan hebûn!

Berî ku hûn li vir bar bikin, we pir li ser Beritanye dizanibû?

Zahir: Di derbarê welatên Ewropayê de, ji nûçe û hwd. Dema ku me zanî ku em diçin Berîtanyê, min dest pê kir gazî heval û kesên ku ez nas dikim ku li Berîtanyê hatine bicihkirin ji wan bipirsim ka jiyana li wir çawa ye. Min gelek kes nas kir, ji ber vê yekê min gelek agahdarî girt.

Astengiya ziman xema min a mezin bû. Nezanîna ziman bi cihbûn û gihandina tiştê ku em dixwazin bi dest bixin zehmetir dike.

Lena: Ji bilî hiştina malbatê li dû xwe, bi giranî astengiya ziman bû ku ez pê xemgîn bûm.

We çawa hîs kir gava ku hûn yekem car hatin Brîtanyayê?

Zahir: Diyar e ku dema em hatin hinekî ecêb bû. Me hinekî xerîb û xerîb hîs kir. Lê ji ber ku civata ku me nas kir pir xweş bû, ew hinekî bawerî da me ku tişt dê baş bibin.

Lena: Hevdîtina bi komê re hêviyek da me û hest bi geşbîniyê kir.

Zahir: Dema ku em hatin bi rastî dijwar bû ji ber ku Covid yekser dest pê kir û her tişt girtî bû. Her weha, bajarokê ku em tê de ne, Ereba an jî kesek bi paşeroj an çandek mîna wî tune bû, viya di destpêkê de diwartir kir. Em jî difikirin ku ji bajêr derkevin û biçin cîhek din. Lê kom bi rastî piştgirî û alîkar bû. Wan bi tevahî piştgirî da me û şîret li me kirin ku em li bendê bin ku em tevbigerin heya ku rewşa Covid rûne. Bi vî awayî em dikarin bi rastî bixebitin ka me herême eciband an na. Em pir kêfxweş in ku em li bendê bûn ji ber ku naha em ji cîhê ku em dijîn pir hez dikin. Pir xweş e, mirov pir dilovan in.

Lena: Di destpêkê de bi rastî dijwar bû. Min meroq kir ku çima min ev yek ji xwe re kir - ji hemî malbata xwe dûr ket. Lê paşê hat bîra min ku çima min ev yek kir dema ku zarokên min dest bi çûna dibistanê kirin, û min dît ku asta perwerdehiyê çawa çêtir e, û dibistan çiqas baş li wan digerin. Û piştgirîya bêkêmasî ya komê min xwe rehet hîs kir.

Te çawa Remezana û Cejna xwe ya yekem li Brîtanyayê dît?

Lena: Cejna Remezanê û Cejna ewil bi rastî dijwar bû. Bi tenê bû.

Zahir: Saetên fitarê jî pir dirêj bûn. Şikandina rojyê nêzîkê saet 10ê êvarê bû, û xwarina serê sibê jî dora saet 1ê sibê bû. Û li cihê ku em lê bûn mizgeft tune bû, ji ber vê yekê min sepaneke li ser têlefona xwe bikar anî da ku demên rojyê bişopînim.

Remezana duyemîn gelek çêtir bû. Her çend min jixwe li Beritaniyê gelek kes nas dikir, me nekarî wan bi hêsanî bibînan an bi wan re pîroz bikiran ji ber ku ew li nêzîkê nedijyan. Di sala duyemîn de, min li bajarên ku em lê dijîn bi gelek kesan re hevdiîn kir - nîv saet an bêtir bi otomobîlê. Me dest bi vexwendina hevdu kir ku em bi hev re fitarê . Ka hûn li Sûriyê, Urdun, Misir an welatek Ereb in, li hewayê tiştê heye - atmosferek - li seranserê Remezane. Hûn bi rastî nekarin wê ji nû ve biafirînin, û me li vir ji bîr kir.

Komê çawa piştgirî da we?

Zahir: Komê gelek alîkariya me kir. Ji ber wan, me karîbû gelek zehmetiyên ku em pê re rû bi rû mane, ji ya ku em ê bikaribûna wan pir zûtir çareser bikin. Ger koma me tunebûya, me ê nikarîba piraniya tiştên ku me bi rê ve birin. Piştgiriya wan rêwîtiya me baştir û kurttir kir.

Lena: Ji ber ku ezmûnek me ya erênî hebû, ji ber vê yekê em beşdarî serlêdana duyemîn a komê dibin da ku pêşwaziya malbatek penaberek din bikin.

Hûn bi mezina duyemîn re çawa dibin alîkar?

Zahir: Ji bo alîkariyê çî ji destê me tê em kêfxweş in. Bi taybetî di destpêkê de em dixwazin alîkariyê bikin ji ber ku ji ezmûna me destpêk ya herî dijwar bû. Wê demê me xwe herî tenê hîs kir, ku wê ji malbata duyemîn re hewl bidin hêsantir bikin.

Tê bîra min tiştê herî dijwar ji bo min ajotin bû. Dema ku em nû hatin, min salek bi icaza ajotinê a navneteweyî ajot. Min bi testa teoriyê re têkoşîn kir ku ew hemî bi Englishngilîzî ye. Di dawiya min karî ku ez testa teoriyê derbas bikim, û roja îna borî jî min ezmûna pratîkî jî derbas kir! Em kêfxweş in ku her çend ji destê me were em alîkariyê dikin.

Çima hûn difikirin ku Sponsorîya Civakê girîng e?

Zahir: Ger em bihatana Brîtanya û komek tuneba, me nedikarî tiştêkî bikin. Me ê bi her tiştî re têkoşîn bikira, ji ber vê yekê hebûna komê çiqas girîng e. Em difikirin ku girîng e ku planên penaberan hebin ku bi ewlehî biçin welatên din.

Lena: Kom rêberên me bûn, ji me re bûn alîkar ku em fêr bibin ka meriv çawa tiştan serbixwe dike.

Ji bajarê ku hûn lê ne, hûn herî zêde ji çi hez dikin?

Zahir: Ev du sal in em li vir in û em xwe pir di nav civakê de yekgirtî hîs dikin. Em êdî li ser derketinê nafikirin!

Lena: Tiştên ku ez herî zêde ji bajêr hez dikim ev e ku ew deverêk bi rastî aram e û mirovên ku li vir dijîn bi rastî mirovên dilnerm in. Di pêş de, ez dixwazim hînî zimanê xwe baştir bibim, da ku ez bikaribim bêtir tiştan serbixwe di civata xwe de bikim.

Zahir: Ez dixwazim careke din karibim kehrebicî bim. Zarokê me yê mezin dixwaze endezyariyê bixwîne. Yê biçûk jî dixwazin biçin zanîngehê, lê biryar nedane ku dixwazin çi bixwînin. Li vir vebijarkên zarokên me hene.

Zahir: Şîreta ku ez bidim ev e ku ez fêrî zimanê fêr bibim. Her çend ew bajarekî piçûk e, ew pir aram e. Mirov bi rastî xweş in. Dema ku ez li bajarên mezin dibihîzim, ez dibînim ku feydeyên hene ji ber ku ew bi gelek kesan re ne ji ber gelek paşverûtiyên wekhev in, lê di heman demê de pîrsgirêk û pîrsgirêkên li bajarên mezin jî hene. Em feydeyên ku di civakek piçûktir, bêdeng de dijîn hîs dikin.

Lena: biryarek bilez nekin ku li vir derkevin - hinek dem bigirin ku bicîh bibin û paşê hişê xwe çêbikin!

Gelek spas ji Zahir û Lena!